

ВРАНАТА И СЕЛЯНИНЪТ

Превод от неизвестен език: Емилия Стаматова, 1995

chitanka.info

В далечни времена живял един селянин, който сеел боб. Недалеч живеела една врана. Колкото и да хвърлял селянинът семена, враната долитала и всичките до едно ги изкължавала. После кацвала на един пън и хулела селянина. Селянинът дълго мислил как да хване враната. И накрая решил: „Ще взема малко клей, ще намажа пъна. И тогава ще я хвана“.

Така и направил: намазал с клей пъна. На следващия ден враната изкължавала, както и преди, всички зрънца боб и кацнала на пъна, но краката ѝ залепнали. Селянинът веднага дотичал и я хванал. А тя му дума:

— Не ме убивай, мога да съм ти от полза. Пусни ме на свобода, откъсни само три пера от мен и ги запази. Когато поискаш да ме видиш, хвърли във въздуха перото, то ще полети, ти върви след него. Така ще стигнеш до моя дом.

Селянинът се съгласил, откъснал от птицата три пера и я пуснал. Враната отлетяла и повече не се появила.

Един ден на селянина му доскучало и той си помислил: „Да взема да ида при враната“. Хвърлил във въздуха едно от перата, то полетяло, а той тръгнал след него и стигнал право при дома на враната. Гледа: тя седи зад едно вретено и преде. Поздравил селянинът, започнал да я пита как живее. Поговорили си малко и селянинът се накарал да си ходи. А враната му рекла:

— Вземи със себе си това котле. Но внимавай по пътя да не кажеш: „Ей, котле!“

— Добре, ще внимавам — обещал селянинът.

Тръгнал си за къщи и си мислел: Я да видя, защо враната ми заръча да не казвам по пътя „Ей, котле!“. И викнал с цяло гърло:

— Ей, котле!

Едва изрекъл това, когато котлето се напълнило с пилаф, а най-отгоре лежала печена кокошка. „О, сега вече всичко ще ми върви като по вода“ — решил селянинът.

Оттогава щом приближало време за обяд, той казвал: „Ей, котле!“ и пред него се появявало готово ястие. Един хубав ден решил да покани на гости падишаха, везира и войската. Отишъл при падишаха и рекъл:

— Заповядайте вечерта на гости при мен.

— Господарю наш — казал везирът, — нима този селянин може да ни посрещне както подobaва.

А селянинът възразил:

— Защо не? Достойно ще ви нагостя всичките.

Падишахът се съгласил и вечерта отишъл на гости при селянина. Седнали те и заговорили. Дошло време за ядене. Домакинът постлал покривка, отишъл в стаята, където било котлето и казал:

— Ей, котле!

Всеки път при тези думи той получавал блюдо с пилаф и печена кокошка и го поднасял на всеки гост. Така нахранил всички. Но везирът си помислил: „Я да ида да видя, откъде той взема пилафа и печената кокошка“. Крадешком се промъкнал до стаята, където стояло котлето. Там видял как селянинът прави вълшебството с котлето, но не казал нито дума, а се върнал на мястото си.

Гощавката привършила и всички си тръгнали. По пътя везирът разказал на падишаха за котлето и добавил:

— Това котле не е за такъв селяндур. На теб по ще ти приляга: ти можеш да нахраниш с него цялата войска.

Така той убедил падишаха да вземе от селянина котлето. Падишахът веднага наредил да повикат селянина. Довели го и падишахът го попитал:

— Ей, селяко! Откъде имаш това котле?

— То си е мое — отвърнал селянинът.

— Това котле е наше — започнал да настоява падишахът, — а ти си го откраднал.

И му отнел котлето. Селянинът волю-неволю трябвало да се върне у дома и да разкаже всичко на жена си. Двамата потъгували, но нямало какво да сторят.

Един ден селянинът рекъл:

— Ще трябва да пусна още едно перо на враната и да ида да я навестя.

Така и сторил. Хвърлил във въздуха перото и тръгнал след него, докато стигнал до дома на враната. Тя, както и преди, предяла зад вретеното. Поздравил я селянинът, поговорили. А когато се накарнал да си тръгне, селянинът ѝ разказал какво му се случило.

— Е, щом си отиваш — казала враната, — вземи ей това магаре. Но се пази, да не го подкараш по пътя.

— Няма — съгласил се селянинът.

Дълго време се възпирал селянинът, но най-после си казал: „Да опитам да подкарам магарето!“ Направил го, а под опашката му започнали да се сипят златни монети! Селянинът ги събрал, върнал се у дома и разказал всичко на жена си. Двамата се зарадвали и отново заживели весело и охолно.

Един ден обаче жената на селянина яхнала магарето и отишла на баня. Завързала го до вратата на банята и влязла вътре. По това време случайно вътре се оказала и жената на везира. Тя се изкъпала по-бързо от жената на селянина, излязла, понечила да се качи на своето магаре и му подвикнула да стои на едно място. И изведнъж под опашката на магарето на жената на селянина се посипали златни монети. Жената на везира веднага седнала върху него, а своето магаре оставила, и си тръгнала.

Когато жената на селянина излязла от банята, видяла, че някой ѝ е подменил магарето. Тя предположила, че в това има пръст жената на везира. Поплакала си, поплакала си, но нищо не могла повече да стори и си тръгнала. Разказала на мъжа си как са откраднали магарето.

— Как си допуснала това да се случи? — развикал се мъжът.

— А ти как позволи да ти вземат котлето — отвърнала жената.

Мъжът се примирил и замълчал. Но в един хубав ден рекъл:

— Я да пусна още едно перо. Да видим какво ще се случи.

Както и по-рано хвърлил във въздуха едно перо, то полетяло, той тръгнал след него и скоро стигнал до дома на враната. Поздравили се двамата и селянинът заразказвал как му откраднали и котлето, и магарето. А враната му казва:

— Вземи тази манерка. С нейна помощ ще си върнеш и котлето, и магарето. Но внимавай да не речеш по пътя: „Ей, манерке!“ Ако все пак го направиш и се случи нещо, викни: „Обратно в манерката!“

— Добре — отвърнал селянинът.

После се сбогувал с нея, тръгнал по пътя към вкъщи. Вървейки си помислил: „Я, да кажа тези думи и да видим какво ще се получи“. Едва успял да викне: „Ей, манерке!“, когато от нея изскочили няколко яки момци със сопи и го наобиколили. Той бързо извикал: „Обратно в манерката!“ и те веднага се прибрали в манерката. Селянинът си помислил: „Чудесно. Сега ще си върна и котлето, и магарето“.

Прибрал се той у дома, разказал всичко на жена си и се отправил към дома на везира. Стигнал и извикал:

— Донесете ми котлето и доведете магарето!

Везирът изтичал при падишаха и му съобщил:

— О, господарю, център на вселената! Селянинът иска да му върнем котлето и магарето.

— Убийте го! — наредил падишахът.

Стражата понечила да изпълни заповедта, но селянинът извикал: „Ей, манерке!“ и от нея изскочили яките момци със сопи и наобиколили войските на падишаха. А селянинът повтарял само: „Ей, манерке!“ и всеки път от нея изскачали момци със сопи. Те започнали да притискат войската. Накрая падишахът се замолил:

— Помолете селянина да не убива воините ми! Върнете му котлето и магарето.

— Донесете ги — съгласил се селянинът, — и тогава ще събера момците.

Върнали му магарето и котлето, а той казал: „Ей, обратно в манерката!“ и момците се прибрали. Селянинът си прибрал магарето и котлето и оттогава заживял весело и охолно с помощта на вълшебните си вещи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.